

Arrest

**nr. 66 739 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 juni 2009 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende.

Op 11 juni 2009 dient verzoekers dochter S., eveneens van Spaanse nationaliteit, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 11 juni 2009 dienen verzoekers zonen B. en M., beiden van Marokkaanse nationaliteit, elk een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 11 juni 2009 dient verzoekers echtgenote Y.K., van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 26 augustus 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart (verklaring van inschrijving).

Op 10 februari 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de stad Mechelen om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer of zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...) en om hem te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen.

Op 14 februari 2011 wordt dit verzoek aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker legt volgende documenten voor: twee documenten van de A.B.V.V. Werklozendienst van 14 februari 2011 waaruit blijkt dat verzoeker een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft van september 2009 tot en met maart 2010 en van april 2010 tot en met januari 2011, een stuk van het OCMW te Mechelen waaruit blijkt dat verzoeker tot op heden geen uitkeringen van het OCMW Mechelen heeft ontvangen.

Uit een stuk van de RSZ van 21 april 2011 blijkt dat verzoeker tewerkgesteld was in de maand juli 2009.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van R. E. O., A. geboren te D. B., op (...) van Spaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg de E-kaart dd. 26-08-2009 als werknemer. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien compleet gewijzigd is.

Betrokkene werd dd. 10-02-2011 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, mee te delen welke zijn bestaansmiddelen zijn die hij ter beschikking heeft, aan de hand van een uitnodigingsbrief dewelke hem betekend werd dd. 14-02-2011. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 31-07-2009 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 8 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer.

Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980,

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende is toont hij niet aan. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid en het gebrek aan enig bewijs actief werkzoekende te zijn is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Daarnaast bewijst betrokkene ook niet dat hij ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Derhalve kan hij evenmin de inschrijving behouden als werkzoekende.

Ook aan de echtgenote van betrokkene K. Y. werd de kans gegeven om bewijzen van haar eventuele economische activiteit of bij gebrek daaraan om haar eventuele eigen bestaansmiddelen aan te tonen. Er werden echter overeenkomstig geen bewijsstukken voorgelegd. We kunnen uit het administratief dossier aldus concluderen dat de echtgenote van betrokkene geen economisch activiteit uitoefent of bestaansmiddelen in eigen hoofde heeft. Zodoende voldoet betrokkene als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten van zijn echtgenote eveneens niet aan de voorwaarden om het verblijf te behouden alsook niet op basis van gezinshereniging aangezien zijn echtgenote niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijf in eigen hoofde te behouden.

*Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.
(...).”*

Ten opzichte van de echtgenote van verzoeker wordt eveneens een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, waarop de drie kinderen vermeld worden. Zij heeft hiertegen een beroep ingesteld dat gekend is onder het rolnummer 76 124.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst op artikel 39/79, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waaruit blijkt dat huidig beroep schorsende werking heeft.

2.2. Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt in haar beslissing van 7 juni 2011 dat “(...)”.

Verzoeker meent dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt door te stellen dat betrokkene niet aantoont dat hij actief werkzoekende is.

Verzoeker was in al die tijd en is nog steeds actief op zoek naar werk. Door zijn gebrek aan kennis van het Nederlands was werk vinden echter niet gemakkelijk. Om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten heeft verzoeker zich daarom ingeschreven voor lessen Nederlands. Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker zeer intensief Nederlands aan het leren is. Hij heeft namelijk reeds verschillende cursussen met succes beëindigd.

Daarnaast volgde verzoeker een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en Loopbaanoriëntatie die hij eveneens met succes beëindigde in februari 2010. Deze cursus heeft tot doel inburgeraars wegwijs te maken in de Belgische samenleving en hen te begeleiden om werk te vinden. Ook sloot hij op 24 mei 2011 een overeenkomst met de VDAB voor opleiding.

Tenslotte legt verzoeker nog documenten voor waaruit duidelijk blijkt dat hij actief werkzoekende was en is. Zo heeft hij zich ingeschreven als werkzoekende bij verschillende interimkantoren zoals Randstad Belgium nv., Ago Interim, Adecco en Konvert Interim. Verzoeker legt eveneens bewijzen voor van verschillende sollicitaties. Op 16 juni 2011 meldde hij zich bij Socio, die echter geen job voor hem hadden, op 5 en 6 juli 2011 ging hij er opnieuw naar toe voor een sollicitatiegesprek. Zijn CV werd door Socio positief bevonden en na het bouwverlof zal verzoeker opnieuw worden uitgenodigd voor verdere gesprekken en eventueel een proef. Ook bij Novaveg ging hij langs en vulde hij een sollicitatieformulier in, in de hoop hiermee werk te vinden.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk actief op zoek is (geweest) naar werk. Door te stellen dat verzoeker zijn inschrijving als werkzoekende niet kan behouden, schendt verwerende partij duidelijk de materiële motiveringsplicht. Bovendien schendt verwerende partij eveneens de zorgvuldigheidsplicht door alle bovenstaande documenten en informatie niet in overweging te hebben genomen. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Louter subsidiair merkt de verwerende partij op dat verzoeker verwijst naar allerhande documenten waaruit zou blijken dat hij werkzoekende is, maar dat hij deze documenten, waarnaar hij thans voor het eerst verwijst in huidig verzoekschrift, niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Aan verzoeker werd nochtans op 14 februari 2011 een brief betekend waarin hem uitdrukkelijk werd verzocht om bewijzen van zijn actuele activiteit voor te leggen. In antwoord op dit verzoek heeft verzoeker enkel een attest van het OCMW voorgelegd en twee bewijzen van werkloosheidsuitkering. Er werd geen enkel bewijs voorgelegd dat verzoeker werk zoekt en een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht geoordeeld wat in de bestreden beslissing staat. Deze motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, nu ze zijn gebaseerd op documenten die verzoeker niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Gezien de verwerende partij geen kennis kon hebben van deze documenten bij het nemen van de bestreden beslissing, kan haar niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen. In verzoekers middel is hiermee geen rekening gehouden waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid beslist heeft om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel

54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op 26 augustus 2009 een E-kaart verkregen heeft als werknemer maar dat zijn situatie sindsdien compleet gewijzigd is: verzoeker was gemeld in de gegevensbank van de RSZ tot 31 juli 2009 zodat hij tot die datum officieel tewerkgesteld was, de termijn waarbinnen hij nog kon worden beschouwd als werknemer is inmiddels ruimschoots overschreden, verzoeker toont niet aan in hoeverre hij heden actief werkzoekende is; gezien de maandenlange werkloosheid en het gebrek aan enig bewijs actief werkzoekende te zijn, is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het dossier; verzoeker bewijst niet dat hij is ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling; hij kan derhalve evenmin de inschrijving behouden als werkzoekende; er werden geen bewijsstukken inzake zijn echtgenote voorgelegd, zodat verzoeker evenmin voldoet aan de voorwaarden om het verblijf te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en evenmin op basis van gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het niet correct is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet aantoonbaar actief werkzoekende te zijn. Verzoeker verwijst naar zijn gebrek aan kennis van het Nederlands, naar zijn lessen Nederlands, naar zijn cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaan oriëntatie, naar de overeenkomst die hij op 24 mei 2011 sloot met de VDAB voor opleiding, naar zijn inschrijving bij verschillende interimkantoren en naar zijn bewijzen van sollicitaties. Ten slotte voert verzoeker aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat deze documenten en informatie niet in overweging werden genomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat een einde kan worden gesteld aan zijn verblijf in het geval hij niet meer kan beschouwd worden als werknemer of werkzoekende of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker betwist enkel het gegeven dat hij niet meer kan worden beschouwd als werkzoekende.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 14 februari 2011 aan verzoeker werd gevraagd welke activiteiten hij op dat moment had en dat hij daarvan de nodige bewijsstukken van zou voorleggen. Als antwoord op dit verzoek legde verzoeker twee documenten van 14 februari 2011 voor van de werklozendienst van een vakbond waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft van september 2009 tot en met maart 2010 en van april 2010 tot en met januari 2011 en een stuk van het OCMW te Mechelen waaruit blijkt dat hij tot op heden geen uitkeringen van het OCMW Mechelen heeft ontvangen. Verzoeker legt geen andere stukken voor. In het dossier bevindt zich tevens een stuk van de RSZ van 21 april 2011 waarin vermeld wordt dat verzoeker was tewerkgesteld in de maand juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 31-07-2009 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 8 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer.

Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende is toont hij niet aan. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid en het gebrek aan enig bewijs actief werkzoekende te zijn is het niet

onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Daarnaast bewijst betrokkene ook niet dat hij ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Derhalve kan hij evenmin de inschrijving behouden als werkzoekende.”

Dit motief steunt op de stukken van het administratief dossier en is niet onredelijk, nu verzoeker de kans gekregen heeft om bijkomende stukken voor te leggen en dit niet gedaan heeft.

Waar verzoeker in het middel verwijst naar stukken die hij voor het eerst voorlegt bij huidig verzoekschrift en die hij niet ter kennis heeft gebracht van het bestuur, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Nu deze stukken niet waren meegedeeld aan de verwerende partij, kon zij er onmogelijk rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt dat sommige van deze stukken dateren van na de bestreden beslissing van 7 juni 2011, namelijk het sollicitatiebewijs bij Socio, het inschrijvingsattest bij de open school, het attest van leerloopbaan van verzoeker, de schoolattesten van zijn kinderen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het komt niet aan de Raad toe om deze stukken te beoordelen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont dit niet aan.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is in alle redelijkheid genomen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking hiervoor blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Met de stukken die niet waren voorgelegd, kon geen rekening worden gehouden. De verwijzing naar nieuwe stukken kan *in casu* geen schending aannemelijk maken van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET